

nærmest maa betragtes som redaktionelle Ændringsforslag, der ikke kræve Motivering. Derimod er Ændringsforslaget Nr. 10 til § 7 af mere principiel Natur. Efter Lovforslaget faa vi en Appellinstans, og Ændringsforslaget gaar ud paa, at naar en Sags Genstand andrager mindst 800 Kr., har en af Parterne, for saa vidt han ikke er fornøjet med den Afgørelse, der er truffen af Voldgiftsretten, Ret til at kræve Sagen indbragt for Appeldomstolen. Der har indenfor Udvalget været forskellige Opfattelser af Nødvendigheden af at sætte en Bestemmelse af den Natur ind i Loven, og dette har givet sig Udslag deri, at Socialdemokratiet ikke er gaaet med til Ændringsforslaget. Men Udvalgets Flertal er enigt om det ønskelige i at faa en Bestemmelse af den Art ind i § 7, ogsaa under Hensyn til, at vi nu ved vore ordinære Retter have lignende Bestemmelser, der give Ret til Appel. F. Eks. kan en Sag, naar den drejer sig om en Værdi paa over 20 Kr., appelleres fra Under- til Overretten, og naar den drejer sig om en Værdi paa 200 Kr. appelleres fra Overretten til Højesteret. Ændringsforslag under Nr. 12 til § 7 er en Følge af det Ændringsforslag, som er stillet under Nr. 10, og hører nøje sammen med dette, og jeg har vist ikke behov nærmere at motivere dette Ændringsforslag. — Da de af Flertallet stillede Ændringsforslag ere ret overskuelige, finder jeg overhovedet ikke Grund til at dvæle yderligere ved dem.

Af Justitsministeriet og Amterne har Udvalget faaet en Række Oplysninger fra Formændene for Voldgiftsretterne over hele Landet. Det fremgaar deraf, at der i de Aar, Loven har virket, har været behandlet 8,603 Sager for Voldgiftsretterne. Af disse Sager ere de 270 hævdede eller afviste, 2,659 ere afgjorte ved Kendelse, 5,674 ved Forlig. Tage vi det procentvis, vil det, naar vi se bort fra de 270, som ere afviste eller hævdede, sige, at 68 pCt. af de til Voldgiftsretterne henviste Sager ere afgjorte ved Forlig, medens 32 pCt. have været undergivne Kendelse af Voldgiftsretterne. Det stemmer for øvrigt ogsaa med de Oplysninger, som fremkom i Særtryk af „Ugeskrift for Retsvæsen“, hvor Prof. Munch-Petersen opgjorde de for Voldgiftsdomstolene indankede Sager, som ere afgjorte ved Forlig, til ca. $\frac{3}{4}$. Regner man de 270 med, som ere hævdede eller afviste, kommer man tilnærmelsesvis til $\frac{3}{4}$ af samtlige Sager.

Af de Oplysninger, der ere tilflydte

Udvalget fra Voldgiftsretternes Formænd, fremgaar det, at de Omkostninger, der have været forbundne med Sagerne Afgørelse ved Voldgiftsdomstolene, have været meget betydelige. I Thisted Amt, Hillerslev-Hundborg Herred, har Gennemsnitsvederlaget for en Sags Afgørelse været 18 Kr., medens det i Maribo Amt, Stubbekøbing Herred, er løbet op til 89 Kr. Ligesom forrige Gang, vi havde Loven til Behandling, har det ogsaa i Aar i Udvalget været under Overvejelse, om det ikke var muligt at reducere Vederlaget yderligere. Der har været stillet Forslag om at nedsætte Vederlaget til Formanden fra 10 til 8 Kr. og til Voldgiftsmændene fra 5 til 4 Kr. Lovforslaget tilsigter jo at indføre en Maksimumsbetaling af 55 Kr. for en enkelt Sag. Hvis det nævnte Forslag blev vedtaget, vilde Maksimumsomkostningerne for den enkelte Sag være reducerede til 44 Kr. Men de Ændringsforslag, der have været stillede i den Henseende, vandt ikke Flertal i Udvalget, og man fandt det ikke rigtigt at gaa ned i Tinget med dem, men lod dem falde. Fra anden Side blev der gjort gældende, at det vilde være urigtigt at reducere Vederlaget yderligere fra 10 til 8 Kr. for Formanden, som jo er den, der særlig trækker Læsset i de enkelte Sager. Men det er, som sagt, betydelige Omkostninger, der have været forbundne med at faa disse Sager afgjorte. De Omkostninger, som her ere nævnte, kunne nu ikke absolut betragtes som Gennemsnitsomkostninger.

Det fremgaar af den Skrivelse, der ledsager Betænkningen som Bilag 1, at der for enkelte Retskredses Vedkommende kun er taget Hensyn til Aaret 1911. „Derhos er der i de fleste Indberetninger alene sondret mellem paakendte og forligte Sager, medens enkelte tillige have givet særskilte Oplysninger om de Sager, der ere blevne afviste eller hævdede. Hvad Oplysningerne om Omkostningsbeløbene angaar, bemærkes, at der i en Række Tilfælde alene er givet Oplysning om de højeste og laveste forekomne Beløb, saaledes at noget virkeligt eller tilnærmelsesvis rigtigt Gennemsnitsbeløb ikke har kunnet udfindes. Endelig er der i de opgivne Beløb til Tider inkluderet Udgifter til Befordring, Dyr lægeattester, Vidneafhøringer etc., medens de i andre Tilfælde øjensynlig kun indbefatte selve Gebyrerne til Voldgiftsmændene.“ Men ikke alene af disse Udtalelser, men ogsaa af den Række Fodnoter, som her ere trykte, og som